

с. 6 **Це варте того,
щоб чекати!**

с. 26 **Безумовна
любов**

«Збирайте ж собі скарби на небі...» Матв. 6:20

Флешка

№ 3 (34)
2013

Молодіжна християнська газета

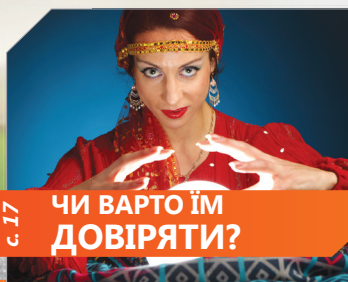

Тема номера:

НЕ ЗАПІЗНИСЯ!

МІЙ СИН

с. 12

с. 17

ЧИ ВАРТО ЇМ
ДОВІРЯТИ?

с. 22

ЧИМ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ
МЕТА ВІД МРІЇ?

НЕ ЗАПІЗНИСЯ!

«До побачення»

На вулиці стояла погана погода. Я вийшов з дому й поспіхом попрямував у бік автовокзалу. Дорогою позирав на годинник і розумів, що запізнююся. Я вийшов трохи пізніше, ніж планував, і знав, що потрібно поспішати. Удаліні видівся автовокзал, і до нього вже під'їжджав автобус. Це був мій рейс. Я пришвидшив крок і раптом помітив, що на зупинці вже не було людей, двері автобуса зачинилися. Я почав бігти. «Може, водій помітить мене і зачекає», – промайнула думка. Час ішов на секунди. Автобус рушив лише за кілька десятків метрів від мене. І я майже наздогнав його, але він почав набирати швидкість. На жаль, водій мене не помічав, як я тільки не намагався привернути його увагу. Так, це була доволі кумедна ситуація. Комічності ще надавав той факт, що в автобусі сидів 12-річний хлопчик. Він їхав зі своєю командою на футбольний матч. Спостерігаючи за мною від самого повороту, він з «невинною» посмішкою махав мені рукою, і по губах можна було прочитати: «До побачення!» Я уповільнив крок, розуміючи, що запізнився.

Дорогий друже, чи переживав ти коли-небудь у житті ситуацію, коли кудись запізнювався? Якщо так, то ти розумієш, які почуття переповнювали мене в той момент. Ти міг встигнути, але не встиг, ти міг чогось досягти, але не досяг, ти міг щось змінити, але цього не сталося. Інколи це залежить від нас, інколи обставини диктують нам свої вимоги. Так чи інакше, це неприємне відчуття, і розміри цієї

«неприємності» залежать від того, наскільки цінне для тебе те, що ти втратив. Коли запізнення стосується тільки автобуса і через півгодини ти поїдеш наступним рейсом, це, звісно, не так вже й страшно. Проте ми з тобою знаємо, що в житті бувають події, важливіші за звичайну поїзду.

Спізнитися «на життя»

Де кілька місяців тому я дізнався, що мій бабусі встановили смертельний діагноз – рак підшлункової залози. Ми з нею дуже дружили. Я одразу переоцінив час спілкування, проведений з нею. Їй залишалося жити кілька місяців. Оскільки я працюю за триста кілометрів від дому, я нечасто буваю в неї в гостях. Утім коли приїжджаю до батьків, намагаюся провідати і її. Після того як мені повідомили діагноз, я був у неї, але ми ніколи не говорили про смерть. Я пообіцяв собі обов'язково приїхати і попрощатися. Час невблаганно летів уперед, і декілька місяців пролетіли дуже швидко. За останні тижні я не раз відганяв від себе думки, що потрібно поїхати додому. Цікава робота, зустрічі з друзями, різні побутові питання – усе крапля за краплею відбирало час, а разом з ним можливість виконати обіцянку. Урешті-решт, я сказав собі, що більше відкладати не можна, і призначив поїзду на найближчі вихідні. Щоразу, згадуючи про дід, я тишив себе думкою, що скоро побачуся з бабусею. ●

Був звичайний день. Зранку я прийшов на роботу, почав займатися поточними справами. І раптом зателефонував мій тато. Це було трохи незвично, оскільки ми зазвичай зв'язувалися ввечері. Слова, які він промовив, наче зупинили мить. Я просто не міг повірити почуттю. Бабуся померла. Думаю, ти здогадаєшся, яка думка блискавою промайнула в моєму серці та розумі: «Спізнився». Того ж дня я купив квиток на потяг і всю дорогу міркував про те, що сталося.

Життя – найважливіше, що в нас є. Ти коли-небудь задумувався над тим, що можна спізнитися «на життя». Тільки подумай: кожний наш день наповнений різними подіями та справами, і все для того, щоб наше життя стало кращим. Шукаємо кращу роботу, створюємо домашній затишок. Женемося за задоволеннями, проте, отримавши своє, мріємо про більшу порцію. Діти хочуть швидше подорослішати, щоб стати незалежними, а дорослі мрійливо гадують безтурботне дитинство. Ні, це, звісно ж, не погано. Із цього складається наше життя. Але що, якщо в цій погоні за щастям ми втратимо головне? Таке враження, що щастя завжди на крок попереду і нам не вдається його спіймати. Дехто сказав: «Щастя – це не пункт призначення, а спосіб життя». Якщо мені для щастя завжди чогось не вистає, можливо, щось не так?

Життя без проблем

Коли я уявляю собі справжнє щасливе життя, то думаю про життя без проблем, про життя, у якому немає смерті та хвороб, немає поспіху та

страху запізнитися. Я думаю про досконалу гармонію природи з життям людини. Ніяких катаклізмів і стихійних лих, які забирають тисячі життів. Я бачу ідеальні стосунки, ні хвилини розчарування – ось що я називаю щасливим життям. Ти скажеш: «Таке можливе тільки в казках...» Бачиш, навіть казки виражають наші заповітні мрії. Проте тільки уяви, що є Дехто, Хто приготував саме таке життя для тебе, Дехто, Хто зробив усе, щоб ти жив щасливо. І сьогодні Він запрошує тебе вирушити в дорогу, яка веде до справжнього щасливого життя. Не відкладай це рішення, щоб не спізнитися. Бог звертається до тебе: «Ввійди в Мій спокій, не спізнився». Щодня Господь дає тобі новий шанс, ще раз запрошує тебе з надією, що ти відгукнешся.

Прямо на виїзді з автовокзалу був поворот. Автобус зменшив швидкість, і водій, поглянувши в дзеркало, помітив мене. Він пригальмував на повороті й відчинив двері. Побачивши цей рятівний жест, я миттю підбіг до автобуса і зайшов у салон. Усі місця були зайняті, крім одного. Я сів і зітхнув. Поруч зі мною сидів хлопчик, який, здавалося, ховав своє обличчя. Я одразу ж згадав його: це він махав мені рукою і прощався, поглядаючи з вікна. Йому було ніяково. Він усе ж подивився на мене – і я усміхнувся.

Ось так закінчилася моя історія з автобусом. А як закінчиться твоя? Вибір залежить від тебе.

ОЛЕКСАНДР НАЙДЕНЦЕВ

ДОСЯГНЕННЯ ЖИТТЄВОГО ОЛІМПУ
МОЛОДИМ — ЦЕ РЕАЛЬНО!

В ЦЕНТРЕ ВНИМАННЯ

УСПІШНІ молоді люди
в гостях програми «В ЦЕНТРЕ ВНИМАННЯ»

Нд. — 11:30; Пн. — 15:30; Вт., Сб. — 21:00; Пт. — 12:00

ТЕЛЕКАНАЛ НАДІЯ

www.hope.ua

ВАРТО ДИВИТИСЬ

Наші параметри:

Канал: Nadiya TV

Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх. д.

Частота прийому: 12.284 МГц

Поляризація: V, FEC 3/4

Швидкість потоку: 27.500 Мбіт/с

Love is

*Це варте того,
щоб чекати!*

*– Думаю, нам треба розійтися, – тихо промовив він. –
Я відчуваю, що мені потрібен хтось інший.
Практично кожен з нас знає огидний по смаку, який залишається
після розриву стосунків.*

Усе закінчено. Знову нам доводиться відчувати нестерпну, вбивчу самотність – бути з усіх боків оточеними чужими людьми і не відчувати на своєму плечі руки, яка б нас підтримувала і додавала впевненості. Ми віддаємо кожній людині, яка з'являється в нашому житті, частинку свого серця, своїх почуттів і навіть свого тіла. Проте після розриву щоразу відчуваємо, що з нашої душі грубо вирвано і викрадено щось дорогоцінне.

Хтось знає, як зав'язати стосунки, проте не має жодного уявлення про те, як їх підтримувати. А хтось навпаки. Незріла любов постійно займається тим, що порівнює, хникає і нервується, переживаючи за міцність стосунків. Утім як підготувати себе до справжньої любові? Чи потрібно набувати досвід у стосунках, щоб зустріти свого вибраного «на рівні».

«По всі дні мого життя»

Любити «по всі дні життя» – це з моменту весілля і до смерті? Але ж життя – це трохи більший відрізок часу. Воно включає в себе і період до шлюбу.

Одного разу після 32 років холостяцького життя молодий чоловік освідчився своїй нареченій, запропонувавши їй руку і серце. Після заручин вона запитала його: «Коханий, ти будеш вірний мені?» На що він відповів: «Мила, я вірний тобі уже 32 роки!» Вірність хлопця в минулому – найкраще запевнення для

дівчини в тому, що він буде відданий їй і в майбутньому. Здається, чую, як хтось із вас уже говорить: «Добре-добре, тільки не змушуйте мене чекати того моменту, коли мені виповниться тридцять два!»

Часто ми розмірковуємо над запитаннями: «А де ж межа вірності до шлюбу? Чи можна цілуватися і на якому побаченні?» Проте ця межа дуже прозора. І потрібно зрозуміти одне: намагаючись дійти до цієї межі якомога ближче, але водночас залишаючись на безпечній відстані

від неї, ми уже щось втрачаємо. Бути вірним своїй половинці до шлюбу – це не просто зберігати цноту, важливіше – стежити за своїм внутрішнім станом. Наше серце є скарбом анітрохи не меншим, ніж наша фізична незайманість.

Почасти трапляється так, що, підкоряючись власним примхам, ми можемо пристрасно захопитися кимось, а коли полум'я почуттів починає згасати, ми просто знаходимо собі іншого. Тому час від часу слід аналізувати й відповідати на запитання: «Що відчув би мій майбутній чоловік, якби побачив, як я присвячую себе стосункам з хлопцем, як роздаю наліво й направо ті скарби, які належать йому? Якби моя майбутня дружина поспостерігала за мною впродовж цілого дня, чи змогла б вона відчувти, що я люблю її і захоплююся нею?

Справжню любов ми зможемо знайти лише тоді, коли починаємо з повагою ставитися до своєї половинки ще до свого знайомства з нею. Важливо прийняти рішення – жити так, наче наше життя проходить перед очима в нашого майбутнього чоловіка чи дружини.

Ідея для романтиків

«Одного разу обличчя мого чоловіка, – розказує Леслі Луді, – виражало юнацьке захоплення, коли він поліз у свою валізу й витягнув звідти великий пакунок.

– Я хочу тобі дещо показати, – промовив він неголосно.

Це трапилося під час нашого медового місяця. До того моменту я вважала, що знаю, наскільки сильно мій чоловік любить мене, проте він показав мені дещо, що відкрило для мене нову глибину його почуття.

– Бачиш ці листи? Я написав їх тобі, коли ми ще навіть не були знайомі...

Упродовж багатьох годин я із захопленням читала ці листи, вражена тим, що відкривалося мені про чоловіка, за якого я вийшла заміж. І хоча в цих листах не згадувалося мого імені, вони були адресовані саме мені. Те, що він був вірним мені ще до нашої зустрічі, переконало мене в тому, що наш шлюб буде міцним. Того дня, коли мій чоловік побачив, як я читала його листи, написані ним за роки до нашої зустрічі, він подумав: «Це варте того, щоб чекати. Усі дощові ночі самотності справді були недаремними».

Пишіть своєму майбутньому чоловікові або дружині романтичні листи. Подумайте про те, що ви можете відкрити йому найпотаємніші куточки свого серця і розказати про дні, місяці й навіть роки вашого життя, про які він ніколи не зміг би дізнатися, якби не ваші листи йому.

Інвестиція в майбутнє

Один молодий спортсмен з Ямайки все життя мріяв стати олімпійським чемпіоном. Через деякий час він нарешті потрапив на Олімпійські

ігри, де відчайдушно намагався здобути перемогу. Проте перед початком змагань тренер дав йому дуже цінну пораду: «Послухай, синку. Золота медаль – це чудово. Утім якщо ти не відчуваєш себе повноцінною людиною без неї, то, повір мені, і з медаллю ти так само будеш відчувати свою неповноцінність».

Ми не можемо стати цілісними особистостями завдяки стосункам з протилежною статтю. Шлюб не повинен нас перетворювати на золоту медаль, за яку ми боремося з надією, що вона допоможе нам знайти сенс життя. Хоч одруження й принесе нам велику радість, потрібно мати основу для того, щоб бути задоволеним і щасливим у кожен момент нашого життя. І ця основа – у Богові.

І коли нас мучить душевний біль самотності, ми можемо або дозволити цьому болю спрямувати нас у Божі обійми, або спробувати пережити цей час на самоті, мучачись і страждаючи. Неважливо, наскільки низька ймовірність здійснити мрію, наскільки високі вимоги, наскільки прозора надія і навіть наскільки, згідно зі статистикою, важко досягнути мети, – Він може незрівнянно більше того, про що ми просимо і мріємо.

А поки момент довгоочікуваного початку історії справжньої любові не настав, не потрібно влаштовувати «вечірку жалю до самого себе». Час, проведений у самотності, не слід перетворювати на пасивне й безплідне очікування. Необхідно ви-

користовувати цей період, щоб розширити свій світогляд у тих галузях, які завжди нас цікавили. У період своєї самотності ми можемо навчитися, наприклад, мистецтва ведення домогосподарства, і з часом наша майбутня половинка обов'язково оцінить це!

«Вони»: як бути з ними?

Бувають моменти, коли ми починаємо думати, що вже досягли досконалості, але у світі є декілька людей, які можуть роздратувати нас швидше, ніж будь-хто інший. І все начебто йде добре, але тут... ми опиняємося в компанії одного з **них**. У кожного з нас свої **«вони»**. І це не таємничі незнайомці. Ми знаємо їх до відразу добре! Це наші близькі. А вся проблема в тому, що ми хочемо, щоб вони були досконалими, і не прощаємо ані найменшої їхньої помилки.

Наприклад, якби хтось підійшов до мене і сказав: «Від тебе неприємний запах!», – я, напевно, покліпав би очима і сказав: «Е-е-е... Дякую, що були відвертими зі мною!» Потім трохи б образився, почав сильніше пахтитися одеколоном, а потім просто забув би. Однак якби це сказав мій батько!.. Я відчув би себе цілком розгубленим. Слова когось чужого завдали б мені болю, але ці ж самі слова, промовлені батьком, зробили б мене калікою. Адже чужі слова для нас – це просто чиясь думка, а слова батьків відображають реальність! 📌

Недивно, що багато хто прагне покинути батьківський дім за першої ж нагоди, втекти від тих, хто керує, дратує, лізе в душу і знає всі наші таємниці. Ми прямуємо в цей величезний світ, бажаючи знайти собі іншу сім'ю. Ми оточуємо себе тими, кого самі обираємо, а не тими, кого вибрав для нас Бог. Утім людина благочестива рівно настільки, наскільки вона благочестива в себе вдома.

Якщо ми не спроможні бути терплячими, добрими і ввічливими в спілкуванні зі своїми родичами, то чому ми думаємо, що, одружившись, зможемо бути такими зі своїм чоловіком чи дружиною? А секрет побудови міцних стосунків у сім'ї – прощати і просити вибачення. Якщо ми навчимося поводитися так з нашими родичами, то і в майбутньому сімейному житті зможемо робити це так само добре.

Якось незадовго до нашого весілля батьки сказали нам: «Дивні дрібниці, які є у вас обох, можуть стати або джерелом роздратування, або приводом для жартів і сміху. Ви повинні навчитися цінувати ці кумедні особливості!» Тому якщо ми навчимося цінувати дивні особливості найближчих нам людей, тоді зможемо перетворити те, що зазвичай змушує нас відвертатися від них, на джерело веселощів. Головне – залишатися поруч з близькими, навіть якщо вони змушують нас червоніти.

Сім'я – це наш майданчик для тренувань. Хлопці можуть стати справжніми джентльменами, навчаючись делікатності в стосунках з мамою та сестрами: мити посуд після вечері, подавати руку при виході з транспорту, помічати нову зачіску чи кофтинку і робити компліменти. Дівчата ж можуть вправлятися в умінні поважати і захоплюватися своїми татами і братами, вчитися готувати смачну їжу і покійно дбати про них. Учність служити «їм»!

Подбір «команди»

Як я можу дізнатися, чи бажає Бог, щоб я будував стосунки з тією чи іншою людиною? Щоб знайти відповідь на це питання і підготувати ґрунт для досягнення успіху в особистих стосунках, нам потрібно створити команду. Вона може складатися з порядних людей, які допомагали б нам виконувати наші обіцянки, турбувалися про нас і могли поділитися з нами думками про наші життєві злети та падіння. У нас є люди, послані в наше життя саме із цією метою. Вони позбавлять нас спроб «розібратися в усьому» самотійно. Завдяки цій «команді» ми матимемо мудрість, яка допоможе нам розпізнати Божу волю стосовно нашого особистого життя.

Батьки можуть стати чудовими членами нашої «команди». Звісно, часто батьки не асоціюються

в нас із романтикою і любовними стосунками, але ми не говоримо про те, що вони повинні контролювати наше особисте життя. Просто вони мають інтуїцію і мудрість від Бога в питаннях, які стосуються нашого життя. Інколи вони навіть можуть допомогти нашим майбутнім половинкам дізнатися, чим можна нас завоювати, як втішити або захопити. Адже їм це відомо краще, ніж будь-кому іншому.

Рішення про те, з ким провести більшу частину життя, – це вибір, відгомін якого буде доноситися до кінця наших днів. До цього вибору не можна ставитися легковажно, його не слід робити самому. «Ламаються задуми з браку поради, при численності ж радників сповняться» (Прип. 15:22). Одна з чудових переваг наявності «команди» полягає в тому, що її члени дають нам можливість поглянути на наші стосунки «збоку». Вони бачать те, що ми самі часом не бачимо. Придивіться уважніше до тих, хто найбільшою мірою є для вас опорою і підтримує вас. Ті, хто по-справжньому любить і турбується про вас, ті, хто старший і мудріший, ті, чий слова підкріплені добрими плодами, які приносять життя, – ось найкращі кандидати в члени вашої «команди». «Солодкий нам друг за душевну раду» (Прип. 27:9).

NB!

Щоб правильно побудувати стосунки з людиною протилежної статі, нам передусім слід зрозуміти, як будувати стосунки з Тим, Хто створив цю людину. Не має значення, у якому стані ми зараз чи яким було наше минуле. Той, Хто є Творцем справжньої любові та романтичних стосунків, стоїть перед нами й тихо запитує: «А чи дозволиш ти Мені написати історію твоєї любові?»

За книгою Еріка та Леслі Луді
«Історія любови, написання Богом»

Мій син

Середа. Вечір. Зручно влаштувавшись у крісло, ви читаєте цікаву книгу. Раптом сусідка влітає у вашу квартиру і з хвилюванням у голосі говорить: «Увімкни радіо, швидко увімкни радіо». По радіо передають таке повідомлення: «Дві жінки, які лежать у лікарні міста N, помирають від невідомої інфекції». За декілька годин ця біда охопила цілу країну. Спеціалісти працюють цілодобово, щоб створити вакцину від інфекції. Усе безрезультатно.

Німеччина, уся Європа, Америка, Азія, Африка, Австралія. Смертельна хвороба охопила цілий світ. Утім код цієї інфекції нарешті розшифрований. Лікування можна розробити. Вакцину можна створити. Для цього потрібна кров того, хто жодного разу в житті не хворів на інфекційні захворювання. І ось у всіх країнах світу через засоби масової інформації лунає таке звернення: «Шановні співвітчизники. Ми просимо кожного з вас прийти

в центральну міську лікарню і здати аналіз крові. Це все, що ми просимо зробити. За сигналом сирени, будь ласка, спокійно пройдіть у свої міські лікарні».

Ви і ваша сім'я, звісно ж, приходите до лікарні. Там уже вишикувала-ся довга черга мешканців вашого міста. Лікарі та медсестри беруть у них кров з пальця і на кожен пробірник приклеюють аркуш паперу з прізвиськом. Після того як у вас, у вашої дружини та дітей взяли кров, вам кажуть: «Зачекайте трохи. Скоро вам дозволять повернутися додому». Разом зі своїми сусідами ви чекаєте на вулиці. Ви налякані й не розумієте, що все це означає. Можливо, це кінець світу. Раптом з лікарні хтось вибігає з усмішкою на вустах. «Що, що він кричить?» – ніяк не можете зрозуміти ви. Цієї ж миті ваш син смикає вас за піджак і говорить: «Тату, це я». Перш ніж ви усвідомили це, вашого хлопчика схопили. «Зачекайте! Зупиніться!» – зривається у вашій свідомості. Проте вам говорять: «Усе гаразд. У нього абсолютно стерильна кров. Зараз ми перевіримо, чи не хворий він на щось. Ми думаємо, що в нього саме та кров, яка нам потрібна».

Минуло п'ять докучливих хвилин. З лікарні вибігають лікарі, медсестри. Вони обіймають один одного. Деякі з них плачуть, деякі сміються. Уперше за цей тиждень ви чуєте сміх людей. Старенький лікар під-

ходить до вас і говорить: «Дякую вам. Кров вашого сина – просто ідеальна. Вона стерильна, і ми можемо створити з неї вакцину». Ця новина починає поширюватися серед людей, які знаходяться біля лікарні, і вони кричать, моляться, плачуть і сміються від радості. Але ось сивий лікар відводить вас і вашу дружину вбік і каже: «Можна вас на хвилинку? Ми не очікували, що донором виявиться дитина, і нам потрібно... нам потрібно, щоб ви дали свою згоду в письмовій формі».

Ви починаєте підписувати форму і раптом зауважуєте, що кількість крові, яку візьмуть у вашого сина, не зазначена. «С-скільки?» За мить усмішка зникає з обличчя лікаря, і він каже: «Ми не могли собі навіть подумати, що це буде дитина. Ми не були готовими до цього. Нам потрібна вся його кров!» – «А хіба ви не можете зробити йому переливання?» – «Якби в нас була стерильна кров, ми б це зробили. Підпишіть. Будь ласка, підпишіть». У цілковитій тиші ви ставите свій підпис.

Після цього вам говорять: «Ви можете побачитися з ним, перед тим як ми почнемо». Ви б змогли повернутися до свого сина? Ви б змогли зайти в палату, де він сидить на операційному столі й повторює: «Тату, мамо. Що відбувається?» Ви б змогли взяти його за руку і промовити: «Синку, ▶

ми з мамою любимо тебе і ніколи б не дозволили, щоб з тобою трапилося щось погане. Розумієш?» І коли старенький лікар повертається і говорить: «Вибачте, нам час починати. У всьому світі помирають люди». Ви б могли вийти з операційної? Ви б змогли зачинити за собою двері, чуючи, як ваш син говорить: «Тату! Мамо! Тату! Чому ви мене покинули?»

Наступного тижня на церемонії прощання з вашим сином ви помічаєте, що хтось із присутніх спить, хтось взагалі не прийшов, оскільки цього дня в них був запланований виїзд на природу. Хтось, неприродно усміхаючись, просто робить вигляд, що йому не все одно. Хіба ви не встали б і зі сльозами на очах не звернулися б до них: **«Послухайте! МІЙ СИН ПОМЕР ЗА ВАС! НЕВЖЕ ВАМ БАЙДУЖЕ?»**

Чи не те ж саме хоче сказати нам Бог:

**«МІЙ СИН ПОМЕР ЗА ВАС.
НЕВЖЕ ВИ НЕ РОЗУМІЄТЕ,
ЯК СИЛЬНО Я ВАС ЛЮБЛЮ?»**

А ТОБІ байдуже чи ні?

Ми всі хворі на смерельну хворобу – гріх. Утім Ісус пролив свою кров, щоб дати нам зцілення від цієї страшної язви. Тобі залишилося тільки прийняти рішення.

Сердце сына

Ночь... Давно огарок догорает...
Женщина склонилась над шитьем:
Золотым узором расшивает
Платья дорогого окаем.

Не себе – одной богатой даме.
Завтра праздник, надо бы успеть.
А глаза нет-нет на свечку глянут:
На исходе, а в запасе нет.

И быстрее, быстрее мелькают пальцы,
За стежком торопится стежок.
А в углу, под старым одеяльцем,
Спит ее любимый малышок.

Отягченной бременем заботы,
Чтоб ребенка на ноги поднять,
Ей, вдове, приходится работать,
Даже ночью некогда ей спать.

Вдруг – что это? – Нет свечи убогой,
Чудный свет по комнате разлит:
В одеянье белоснежно-строгом
Ангел перед женщиной стоит.

Говорит ей: «Поспеш за мною».
Двор, калитка – и они летят
Над ночной притихшею землею.
Опустились в помещенье-склад.

Миг – и дверь пред ними уж отверста.
Внутрь входя, ей ангел говорит:
«Сыну своему любое сердце
В этом складе, женщина, бери!»

Смолит, а вокруг сердца людские.
«Вот сердца богатых, посмотри,
Их не тронут слезы никакие,
Золото звенит у них внутри».

«Нет, знакомы мне сердца богатых.
Не хочу, чтоб сын мой был таким,
Не хочу, чтоб он, живя в палатах,
Причинял несчастье другим».

«Посмотри, вот каменное сердце,
С ним на свете долго можно жить;
В нем волнения и чувства — редкость,
Их нельзя ничем расшевелить».

«Нет, не надо». Долго так искала
Сердце сыну бедная вдова.
И каких сердец там не лежало! —
Даже закружилась голова:

Золотые, медные, стальные,
Деревянные и из земли,
Глиняные, даже восковые —
Никакие ей не подошли.

Перебрав сердец различных груды,
Подходящих так и не найдя,
Ангел Божий показал ей в угол,
К выходу почти что подойдя.

Там лежало сердце... Что же это?
Что — она сама не поняла:
Там лежало сердце все из света,
Неземной краса его была!

В этом сердце отражалось небо,
В нем слились все отблески души.
«Чье оно? — вдова спросила. — Мне бы...»
«Христианина», — раздалось в тиши.

«Дайте мне! Его я выбираю».
Но... Молчанье ангела в ответ.
«Дайте мне! Прошу Вас, умоляю!
Лучше и прекрасней сердца нет!»

«Трудно с ним... В нем звуков неба много,
Знает это сердце скорбь людей.
Но гонимы на земле жестоко
Те, кто в небе получил удел.

Вспомни мать, которая стояла
Не у трона славы — у креста,
Душу ей оружие пронзало.
Ты согласна рядом с нею встать?»

«Но ведь сын ее воскрес, не так ли?»
«Да, воскрес, однако на земле
Он испытал страдания не каплей —
Чашей полной, с кровью на челе.

А за что? За то, что возлюбил Он
Так, как не любил еще никто.
Вот за что Его толпа убила
На кресте. Согласна ль ты на то?»

«Сын мой тоже, как и Он, воскреснет?»
«Да», — ответил ангел ей опять.
«Сыну я хочу такое сердце!» —
С твердостью проговорила мать.

Вдруг исчезло чудное виденье...
И хоть много лет прошло с тех пор,
Мать хранит в святом благоговенье
В своем сердце этот разговор.

Вырос сын и стал христианином.
И за то, что людям правду нес,
Был он попираемым, гонимым,
Но в страданиях рядом был Христос.

Мать есть мать. Она переживала,
Плакала, молилась в час ночной,
Но ее до смерти утешало
Слово это: «Сын воскреснет твой».

Евгений Сальников

ЧИ ВАРТО ЇМ ДОВІРЯТИ?

До них ідуть політики та бізнесмени, продавці та механіки, матері з хворими дітьми, самотні жінки, багаті та бідні, молоді та старі... Але всіх їх об'єднує одне — відчай.

«Ми були звичайною сім'єю. Грошей часто не вистачало, проте хороші стосунки між рідними компенсували брак коштів. Мама шукала роботу, і знайома запропонувала влаштуватися касиром до одного з відомих "народних цілителів" України — Анатолія Вінника. Робота здавалася перспективною в плані фінансів, і мама погодилася. Невдовзі вдома почали з'являтися чималі гроші, ми придбали автомобіль.

Через деякий час мама стала адміністратором "цілителя" і часто їздила в далекі відрядження по роботі, з яких завжди привозила коштовні подарунки. Проте коли тато телефонував їй у готель, вона часто була п'яною. Стосунки в сім'ї погіршилися, тато почав пити, сварки іноді доходили до бійок. Мама багато часу проводила

не вдома: ходила на сеанси "цілителя", вела його справи. Сам Анатолій часто заходив до нас у гості, а вдома всюди були його фотографії. Яюсь він наворожив мамі, що вона помре в 35 років. Із цього часу вона почала робити спроби покінчити життя самогубством. Багато разів у стані алкогольного сп'яніння вона різала собі вени, ковтала таблетки, намагалася повіситися, але завжди робила це "на публіку", на очах у сім'ї, наче хотіла побачити нашу реакцію.

Доклавши всіх своїх зусиль, тато умовив маму залишити роботу, але в сім'ї нічого не змінилося. Не витримавши постійних скандалів, ми з мамою поїхали в село. "Цілитель" шукав маму, хотів повернути її на роботу, та вона й сама схилялася до того, щоб повернутися. ▶

Сім'я майже розпалася, а мама стала роздратованою, навіть агресивною, дедалі частіше згадувала пророцтва Анатолія Вінника про її смерть.

Мама померла в 34 роки, не доживши року до відведеного Анатолієм терміну. Вона покінчила життя самогубством, повісившись у своїй спальні.

Після маминої смерті тато почав пити ще більше, а старша сестра, копіюючи маму, теж почала вдаватися до спроб покінчити життя самогубством, і також "на публіку"... Життя перетворилося на справжній фільм жахів, а "цілитель" навіть не прийшов на мамині похорони». Марина Б.

Цю історію розповіла юна дівчина. Усього за три роки щаслива сім'я була зруйнована після дивного пророцтва відомого «народного цілителя». Адже його сеанси відвідали тисячі людей, оголошення про нього рясніли в різних газетах. Це лише одна історія з життя людей, які особисто мали справу з одним з тих, чиїми іменами майорять газетні шпальти по всій Україні, та й не тільки в Україні. Як правило, після кожного такого оголошення друкуються 5-7 свідчень-відгуків про «чудотворців», які лікують практично всі захворювання, виливають віск, знімають порчу, викочують яйцем, знімають зурочення, наговори, прокляття, чари, привороти,

ставлять перешкоди злим силам, допомагають позбутися заздрості, ревності, самотності, сімейних проблем, невдач у коханні, статевого безсилля...

І це далеко не повний список «можливостей» цих знахарів, учнів тибетських лам, академіків вищої магії, магістрів і чародіїв з посвяченням, спадкових сибірських ясновидців, архієпископів магії та просто всіляких скромних «бабунь». Відгуки про них найкращі, повні вдячності, і чогось ніколи поруч з оголошенням про чергову «бабку» не друкують історії, схожі на розказану вище. Проте такі життєві ситуації із сумним кінцем не є рідкістю.

То хто ж вони, ці чоловіки та жінки, які пропонують нам вирішення всіх проблем і зцілення хвороб? У чії руки ми так довірливо віддаємо своє життя? Ми звикли називати їх «бабками», вони ж часом приписують собі високі титули, переважно називаючи себе «знахарями» та «цілителями».

Релігійознавчий словник за ред. А. Колодного та Б. Лобовика, виданий Інститутом філософії НАН України, дає таке визначення знахарству: «Знахарство – відома з давніх часів система лікування захворювань, яка ґрунтується на уявленнях про її надприродне походження (внаслідок впливу чарів, проклять, втілення злих духів та ін.). Знахарство засноване на магійних діях, впливі на психіку».

Велика медична енциклопедія дає таке визначення знахарства: це незаконне лікування, яким займаються як професією люди без належної медичної освіти. Цікаво зазначити, що ще в минулому десятилітті знахарство розглядалося законодавством як «незаконне лікування», за яке відповідною статтею Кримінального Кодексу передбачалося покарання.

Сьогодні «бабки» захищені законом і «працюють» за спеціальними дозволами Міністерства охорони здоров'я України. Але невже за десять років «бабки» вдосконалили свою майстерність настільки, що їхні дії не приносять шкоди, а навпаки – тільки допомагають? Свідчення людей, потерпілих від їхнього втручання, доводять, що це не так.

«Олена і Тетяна вирішили провідати свою однокласницю, яка захворіла. Зустріла подруга мама дівчинки. Слово за словом, розговорилися, і жінка розповіла про "свій дар від Бога" – лікувати людей. У розмові дівчатка самі не помітили, як розказали "цілительці" про всі свої проблеми та хвороби. Бесіда затягнулася до пізнього вечора, а на прощання жінка пообіцяла допомогти "усунути проблеми" і зцілити хвороби, зазначивши, що лікування хребта – якраз її спеціалізація (дівчаток турбували саме хвороби спини).

Повернувшись додому пізно, кожна з дівчат почала вмовляти батьків одразу ж іти до "цілительки", наче їх тягнула до неї якась невідома сила. Тетяну мама "привела до тями" кількома ляпасами, так що для неї спілкування зі знахаркою на цьому закінчилося. А з Оленою все було інакше. Думки про "цілительку" ні на хвилину не залишали її і потім перетворилися на нав'язливу ідею. До того ж донька знахарки попередила: "Одна дівчина мою маму не послухала, і мама їй відплатила". Не в змозі протистояти силі, яка ніби тягнула Олену в дім жінки, яка пообіцяла їй зцілення, дівчина пішла до неї...

Далі все було, як у тумані: розмова з "цілителькою", домовленість про наступний сеанс, »

про зустріч з батьками... На наступний сеанс Олена пішла з мамою і принесла все те, що вимагала жінка: 3 метри тканини, 10 яєць, буханку хліба. Усі дії цілителька проводила перед іконою.

Після кожного сеансу Олена відчувала сильну слабкість, так наче з неї витягували всю енергію. Вона почала погано спати, снилися кошмари, з'явився страх, а "цілителька" наполягала на продовженні сеансів. Якось після чергового сеансу Олена підійшла до дзеркала і побачила себе старою. Почалися галюцинації. Ще через деякий час дівчина потрапила до лікарні із серйозними психічними розладами...» Олена В.

Ідучи до «бабки», ми сподіваємося отримати зцілення, налагодити зіпсовані стосунки, відновити шлюб або дізнатися майбутнє, щоб правильно спланувати своє життя. І мало хто задумується, якою силою вони «зцілюють», «знімають порчу», кого випитують про минуле та майбутнє.

До них ідуть політики та бізнесмени, продавці та механіки, матері з хворими дітьми, самотні жінки, багаті та бідні, молоді та старі... Але всіх їх об'єднує одне – відчай. Адже для більшості «бабка» – єдина надія. І довіряючи їй, наприклад, життя і здоров'я своєї дитини, мало хто думає про

медичну освіту «лікаря», яка, як правило, відсутня навіть на рівні фельдшерської.

Більшість «цілительів» запевняють, що отримали дар від Бога, але деякі з них навіть ніколи не брали до рук Біблію, яку вважають авторитетним Словом Божим. Вони не знають, що думає Сам Бог про походження їхніх «дарів». Вони гадають, ворожать, чаклують, викликають мертвих і розмовляють з духами, а потім споряджають у церкву ставити свічку й радять частіше читати Біблію.

Так що ж говорить Біблія? Виявляється, Бог прямо називає заняття «бабок» гріхом! У книзі Левит 19:31 сказано: «Не звертайтеся до духів померлих та до ворожитів, і не доводьте себе до опоганення ними...» А в книзі Повторення Закону 18:10–12 написано: «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке...» Чи не здається вам дивним, що Бог, Котрий, як стверджують «бабки», дав їм цей дар, називає його «гидотою» і застерігає нас від опоганення.

У своїх ритуалах «бабки» часто використовують ікони, свічки та іншу

атрибутику церкви, а також ім'я Христа. Задумайтеся, якщо «бабки» роблять це все не Божою силою, то тоді чиєю? Вони спілкуються зі світом духів, яких Біблія називає «духами омани» – це нечисті духи.

Ось що розказала нам дівчина, яка сама займалася «цілительством»:

«Змалку я була дуже спокійною, тихою, і дитинство в мене було щасливим. Потім мама почала займатися "цілительством", гадати на картах ТАРО. Це був зручний спосіб заробити свіжу копійку. До того ж вона вірила, що справді допомагає людям.

Мама пройшла навчання на курсах одного з "майстрів світла", після яких отримала документ про підтвердження її здібностей.

З десяти років я теж почала вчитися того, що вміла моя мама. Ми спілкувалися зі світом мертвих, могли маніпулювати людьми силою думки, а "майстер світла" став для нас "учителем" і богом. Ми молилися до нього, посиляли сигнали, і він допомагав нам.

У моє життя прийшов страх. Я знала, наскільки реальний духовний світ, оскільки мала з ним постійне спілкування і боялася його. Страх з'явився в спілкуванні з людьми. Я постійно очікувала чогось не-

гативного, поганого. Найменші сварки в сім'ї призводили до істерики, мені не хотілося жити, будь-яка дрібниця викликала бажання покінчити життя самогубством. Ми вірили в Бога, використовували ікони, свічки і молилися. Щоранку ми з мамою молилися молитвою "Отче наш". Ми шукали Бога, можливо, саме тому Він вивів нас із біди. Усе те, чим ми займалися, здавалося справжнім. Проте тільки тоді, коли ми прийшли до церкви і пізнали живого Бога, ми усвідомили, що все це було обманом і фальшем. Ми зрозуміли, що Він забороняє таку діяльність, і розкаялися у своїх гріхах. Тепер ми живемо справжнім життям і служимо істинному Богові, Котрий зціляє і души, і тіла». Марина К.

Що справжнє, а що тільки видається таким – кожен вирішує сам; кому слід вірити, а кому – ні, до кого бігти за допомогою, коли приходить відчай, – кожен вирішує сам. Утім, вирішивши довірити своє життя і здоров'я людині, яка йде проти науки, медицини та Бога, задумайтеся, наскільки правильним буде ваше рішення і які наслідки воно може принести.

ТЕТЯНА ФЕДОРЕНКО
газета «Слово Пробудження»

Багато людей люблять мріяти, але далеко не всі роблять хоч якісь кроки, щоб втілити свою мрію в життя. Саме тому так часто люди розчаровуються, що їхні мрії не збулися.

ЧИМ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ МЕТА ВІД МРІЇ?

МРІЯ

МЕТА

Що таке мрія?

Це сильне бажання, виконання якого обіцяє нам щастя. Це образ, у який ще не вдихнули життя. Мрія не спонукає нас до дій, тому, напевно, так часто кажуть, що мрії – це щось нездійсненне. Чому нездійсненне? Та тому що мало хто не робить спроби здійснити ці мрії.

- Хтось мріє про цікаву роботу, але так і не наважується піти зі старої й нудної.
- Хтось марить про принца, не роблячи жодного кроку до того, щоб самій стати принцесою.
- Хтось мріє схуднути на 20 кг, продовжуючи при цьому намішати пиріжки, лежачи на дивані.

Погодьтеся, що якщо ви хочете піднятися на вершину гори, то вам треба принаймні наважитися піти в гори. Інакше кажучи, мрія може втілитися в життя на шляху до її здійснення. І як тільки у вас з'явився такий намір, мрія перетворюється на мету. А точніше – на ескіз мети, її нарис. Адже для того, щоб мета стала метою, вона повинна відповідати деяким ознакам: бути конкретно, досяжною, вимірною, обмеженою в часі, підкріпленою ресурсами і записаною на папері.

У мрії немає конкретики й обмеженості, до того ж вона живе тільки в нашій уяві. Ми можемо скільки завгодно мріяти, скільки завгодно розказувати про свої мрії, але поки ми стоїмо на місці, мрія так і залишається мрією.

Чим відрізняється мета від мрії?

Мета, на відміну від мрії, вказує нам напрямок, у якому потрібно рухатися, щоб досягнути бажаного, а допоміжні цілі – це те, що конкретно треба зробити, щоб реалізувати мету і здійснити мрію.

Якщо уявити мрію як картину, то на початковому етапі вона є лише задумом, який ми бачимо тільки нашим внутрішнім поглядом. Ось ми беремо полотно, фарби, пензлики – і картина набуває реальних рис. Адже ми малюємо картину не всю одразу, а робимо це поетапно.

Так і з мрією – роблячи крок за кроком у потрібному напрямку, ми перетворюємо мрію на реальність. На картину, яку можуть побачити й інші.

Мій досвід

БОГ НЕ ДАВ МЕНІ ПОВІСИТИСЯ

У 39-річному віці мене за-судили на розстріл. У камері смертників я молився Богу. Проте, коли смертну кару замінили довічним ув'язненням, про Бога я просто забув. Я відчував себе нікому не потрібним, душу переповнювали холод і порожнеча. Наче якийсь голос говорив: «Подивися на себе, ти жити вже не можеш, і вихід у тебе один – петля».

Тоді я розпустив шкарпетки і сплів шнур довжиною до двох метрів і товщиною з палець. Вийшло щось схоже на капронову мотузку. А в голові думки: «Швидше, швидше, ось і кінець твоїм мукам!»

Я поспішав, щоб не помітила охорона, задихаючись у поспіху, я думав, чи витримає мотузка?

Швидко прив'язавши її до ґрат на дверях, запхав для проби в петлю ногу – мотузка міцна, витримає. Я причепив шнур вище, уліз у петлю і зістрибнув з ґрат.

Отямився на підлозі. Розірвана мотузка лежить поруч. У голові шум, тямлю погано, шия болить, і тут – наче всередині чую голос: «Не тобі належить життя і смерть. Одному Богові!» Ці слова настільки мене вразили, скільки в них було тепла і доброти, що я, ще лежачи на підлозі, почав кричати: «Хто Ти?!» І почув у відповідь: «Я завжди з тобою і з усіма вами».

Так я серцем відчув Бога...

ВАЛЕРІЙ БРОВКІН
acj.ru

Безумовна Любов

Я дивлюся у твої очі... І бачу, як сильно ти мене любиш...

Коли я підхожу до тебе, ти простягаєш до мене свої маленькі рученята, і моє серце тріпоче від радості.

Коли ти робиш свої перші спроби перевернутися на животик або сісти, я завжди поруч, щоб підтримати тебе і скрикнути в захваті, що в тебе це виходить.

Коли ти починаєш робити свої перші крочки, я теж поруч. Мої руки готові миттю спіймати тебе, щоб ти не поранився. Інколи я дозволяю тобі падати, якщо це безпечно, оскільки тобі необхідно навчитися падати і підійматися.

Коли ти вдаришся, я хочу тобі допомогти, я хочу забрати твій біль. У

твоїх очах стільки благання й болю, і я підхоплюю тебе, як пушинку, і раптом ти замовкаєш, притискаючись до мене, і тобі стає тепло і зовсім не боляче.

Інколи ти буваєш один, щоб досягти свій внутрішній світ і пізнати світ зовнішній. Ти не бачиш мене. Утім я все одно поруч...

Деколи ти починаєш плакати чи капризувати без очевидної на те причини. Ти щось вимагаєш і б'єш своїми маленькими кулачками. Але я знаю, що ти ще маленький і що тільки в любові та терпінні ти виростеш хорошою людиною, яка зможе дарувати свою любов іншим.

Ти робиш спроби куштувати нові для себе продукти. Проте все одно

твоїми улюбленими ласощами залишається моє молочко, у якому стільки любові.

Ти вимагаєш так багато моєї уваги... Тобі хочеться розділити зі мною свої перші враження від нової іграшки чи собачки, яка тебе лизнула... Знай, що в мене завжди є для тебе час.

Коли ти засинаєш під мої колискові, моє серце радіє, дивлячись на твої отяжілі повіки. Я можу в тиші та спокої милуватися тобою... Мені хочеться спілкуватися з тобою постійно, навіть коли ти спиш...

Коли ти прокидаєшся і починаєш плакати, знай, я поруч, не плач. Я втішу тебе у своїх ніжних обіймах.

Я знаю, що ти потребуєш мене кожної хвилини свого життя... Ти затихаєш у мене на грудях, коли поїв, а також радісно вигукуєш, коли зустрічаєш поглядом мої очі.

Я знаю, що без любові ти пропадеш, і я дарую тобі мою любов, щоб ти міг подарувати її іншим...

Тільки тепер я розумію, якою особливою та безумовною любов'ю любить нас Небесний Отець. Навіть коли ми робимо помилки чи відходимо від Нього, Він все одно любить нас. Коли нам сумно, Він готовий втішити нас. Коли ми спотикаємося, Він поруч і підхоплює нас. Коли в нас горе, Він плаче разом з нами...

І Він завжди чекає, коли ми покличемо Його. Він хоче, щоб ми для Нього залишалися маленькими дітьми, які не можуть прожити без свого Батька. Ми – Його діти.

*Не відвертайся
від свого
Батька!*

Я так думаю

«ЦІЛОРІЧНА» ЗИМА

Сонячний, світлий день. Повітря по-троху просочується весною. Тепло витає у повітрі, підігріває землю. Сонце знову посилає своє гаряче проміння. Усміхніться, панове, вас вітає леді Весна.

Тільки одне запитання: «А чи готові ви прийняти її тепло?»

Усім уже неабияк набридли зимові холоди та завірюхи. Докучило просинатися і бачити сіре небо. Так хочеться тепла, світла, любові! Хочеться скинути із себе це нагромадження одягу і вдихнути на повні груди. Ми хочемо, щоб зима залишила наші вулиці, але чи готові ми відпустити її зі свого серця?

Грубість, заздрість, невдоволення – ось постійні мешканці наших сердець. Як часто ми скаржимося на довколишній світ, порівнюємо себе з іншими, нарікаємо на долю, грубіянимо, переходимо і всіляко виявляємо своє роздратування. Живемо і зовсім не помічаємо всього прекрасного навколо нас. Тільки й вміємо шукати причину для невдоволення. І так день у день, тиждень у тиждень, місяць у місяць – так звана «цілорічна зима».

Нам здається, що весна ніколи не прийде, але ж вона вже вступила в свої права. Запитання залишається тим самим: чи приймемо ми її тепло? Чи станемо ми хоч трішечки добрішими, життєрадіснішими, поблажливішими, усмішливими? Будемо шукати «мінуси» чи почнемо помічати «плюси»? Можливо, варто звернути увагу на ближнього, а можливо, хтось потребує нашої допомоги? Скиньте маски черствості й усміхніться світу довкола вас. Зробивши це, ви одразу ж відчуєте тихий подих весни.

Вибір завжди залишається за вами: прийняти тепло чи залишатися жити в «зимі»!

ДАША ШУТЬ, м. Нікополь

Флешка

ТЕСТ:

ЧИ ВМІЄШ ТИ СПІВЧУВАТИ?

Цей тест виявляє людську чуйність або, навпаки, черствість, а також те, правильно ми розуміємо, що таке співчуття, чи ні. Із запропонованих варіантів поведінки спробуйте вибрати той, який найбільш відповідає вам.

1. Твій друг або однокласник, який не може похвалитися стовідсотковим зором, звертається до тебе з проханням допомогти йому знайти олівець, який кудись закатився. Ти:

а) допомагаєш знайти пропажу, але намагаєшся більше не потрапляти в число тих, кого він просить допомогти **(1 бал)**;

б) з готовністю відгукнешся на його прохання й у відповідь на його подяку відповіси, що завжди радий допомогти **(2 бали)**;

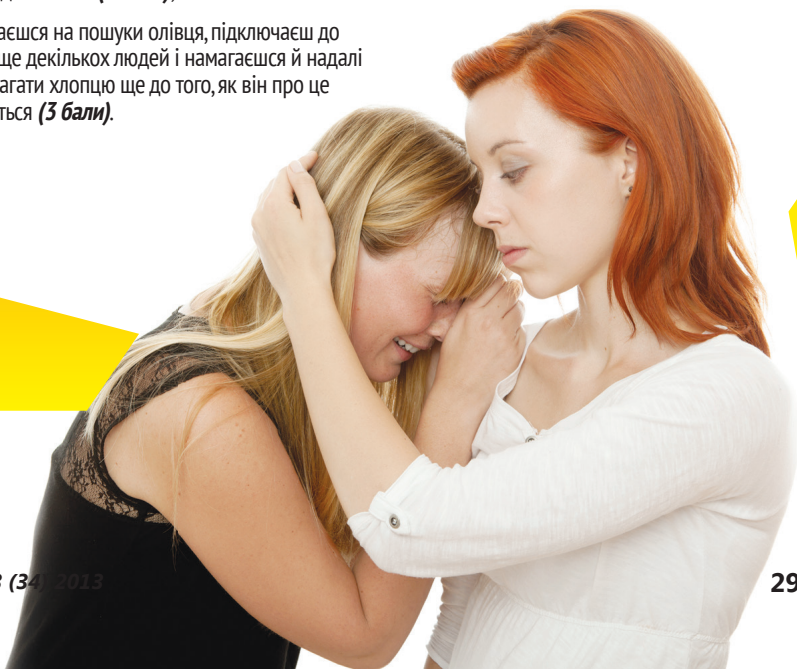
в) кидаєшся на пошуки олівця, підключаєш до цього ще декількох людей і намагаєшся й надалі допомагати хлопцю ще до того, як він про це заікнеться **(3 бали)**.

2. На вулиці тобі під ноги кидається маленьке кошеня й жалібно нявкає. Ти:

а) акуратно обходиш його стороною, щоб не наступити йому на хвіст **(1 бал)**;

б) ділишся з ним бутербродом, який дивом уцілів у тебе в рюкзаку **(2 бали)**;

в) підбираєш кошеня і несеш його додому – мама зрозуміє, адже вона не заперечувала проти трьох попередніх кошенят і кульгавого папуги **(3 бали)**. ➔

3. Старенька сусідка, зустрівши тебе на сходах і дізнавшись, що ти йдеш в магазин за хлібом, просить заодно купити і їй сайку. Як ти вчиниш?

а) відповіси, що в тому магазині, куди ти йдеш, сайки не продаються **(1 бал)**;

б) виконаєш її прохання, але потім ретельно відстежиш графік її появи на сходах, щоб не довелось щодня зустрічатися й тягнути їй пакети **(2 бали)**;

в) наступного дня, проходячи повз її двері, обережно постукаєш і поцікавишся, чи не треба їй щось купити в магазині **(3 бали)**.

4. По радіо оголошують, що станція переливання крові чекає на донорів-добровольців. Як ти відреагуєш на повідомлення?

а) вирішиш, що й без тебе знайдуться люди, готові здати кров **(1 бал)**;

б) скажеш батькам, що хочеш стати донором. Якщо вони підтримають твоє рішення, то обов'язково здаси кров **(2 бали)**;

в) розкажеш усім своїм знайомим, який це шляхетний вчинок – здати свою кров, і розповіси усім, що готуєшся до цього кроку **(3 бали)**.

А тепер підрахуйте свої бали. Скільки отримали?

Якщо сума коливається від 3 до 6 балів, це може означати тільки одне – не дуже ти чуйна та швидка на допомогу людина. Варто виявляти більше уваги до потреб інших. Чи, можливо, ти вважаєш, що співчувати можуть тільки слабаки? Спробуй впоратися з таким помилковим уявленням. Побачиш, тебе почнуть сприймати не як тюхтія, а як героя!

Твої результати від 7 до 9 балів? Це просто чудово! Ти добре розумієш, що люди інколи потребують твоєї допомоги, умієш її надавати. Водночас тобі притаманне відчуття тактовності, тобто твої послуги приємні та ненав'язливі. Так тримати!

Тобі вдалося набрати 10 балів? Чи, можливо, ти досягнув максимального результату – 12 балів? Не знаємо, вітати тебе чи ні. У цілому ти чуйний. Однак співчувати правильно ти все ж таки не вмієш. Можливо, ти трохи нав'язливий. Саме тому люди соромляться звертатися до тебе за допомогою. До того ж ти можеш настільки захопитися чужими проблемами, що забуваєш про близьких тобі людей. Намагайся не перестаратися, і тоді твоє прагнення допомогти оцінять як слід.

ВОДА

Сонячне світло проникає в океан на глибину до 75 метрів, нижче – повна темнота.

Давньоегипетською мовою слово «Ніл» означає «вода».

Бетховен нерідко занурював голову в холодну воду перед тим, як писати музику.

Щоденно під дією сонячного тепла з поверхні Землі випаровується до мільярда тонн води.

Якби розтанув увесь лід Антарктики, рівень океану піднявся б на 61 метр.

Найкраща водопровідна вода, за словами експертів, тече з кранів у Лос-Анджелесі.

Вісімдесят відсотків ваги людини складає вода.

У день рекомендують випивати півтора-два літри води, проте деякі люди можуть випити до 11 літрів води за добу.

Якщо ваш організм втрачає хоча б 1 % води, ви відчуєте сильну спрагу.

У середній краплині води 1.000.000.000.000.000 молекул.

Якщо тобі цікаво знати більше про реальність нашого буття, пропонуємо тобі пройти спеціальний курс молодіжних уроків

10 запитань до Бога

1. Чи настане кінець злу, болю та смерті?
2. Чи існує справжнє кохання?
3. Хто придумав секс?
4. Окултизм: це міф чи реальність?
5. Як потрапити на Небо?
6. Коли настане кінець світу?
7. Хто такий Ісус?
8. Як Тобі зателефонувати?
9. Хто створив наш світ?
10. Це Ти написав Біблію?

Формула життя

(рос. мовою)

1. Подружись с собой!
2. Что значит дружба?
3. Подготовка к браку.
4. Выбери здоровье!
5. Мечтай о великом!
6. Спиритизм – кто хозяин невидимого мира?
7. Магический ритм – влияние музыки на личность.
8. Цель жизни – утвердись в своих ценностях!

Заповни відрізний талон і надішли його за адресою: 04071, м. Київ, а/с 36

До речі, ти можеш також замовити уроки, надіславши замовлення на e-mail: fleshka@i.ua (уроки будуть вислані звичайною поштою).

Відрізний талон

Я хочу пройти курс молодіжних уроків:
☐ «Формула життя»
☐ «10 запитань до Бога»

Молодіжні християнська газета
Флешка

Мене звати:

прізвище, ім'я

мені

років

Моя адреса:

вказуйте, будь ласка, повну адресу з індексом

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
 Головний редактор: Лариса Качмар
 Відповідальний редактор: Сергій Степанюк
 Голова редколегії: Володимир Велечук
 Редакція: Петро Сироткін, Андрій Шевчук

Переклад, правка: Олена Мехоношина, Ганна Борисовська, Юлія Вальчук
 Верстка, дизайн: Юлія Смаль
 Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
 Наклад: 10 000 прим.

Адреса: 04071 м. Київ,
 вул. Лук'янівська, 9/10-а
 e-mail: fleshka@i.ua

Якщо ти бажаєш пожертвувати кошти на розвиток газети, ти можеш це зробити через банк.
 Наші реквізити:
 Ідентифікаційний код:
 ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,
 вул. Лук'янівська, 9/10а
 Рахунок: 26006149457
 МФО 380805
 Найменування банку:
 «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ»
 у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.
 Відповідальність за зміст статей несе автор.

Додаток до газети «Вічний Скарб»
 Свідчення про державну реєстрацію:
 Серія КВ №8176
 від 03.12.2003